

ριστίνδην αἰρείσθων. Καὶ οἱ πρότερον κτείναντες ἐν τῷδε τῷ θεσμῷ ἐναχέσθων (Δημοσθ. κατὰ Μακρτ. 4069).

Πρὸς τούτοις σειρὰ ἐνταῦθα ἀναγομένων ἐπιγραφῶν παρελείφθη, οἷον τὸ τοῦ Ἀδριανοῦ ψήφισμα περὶ τῆς εἰς τὴν πόλιν παραδόσεως μέρους προσόδου ἐλαίου (C. I. G. ἀρ. 355) ὡσαύτως ὁ περὶ ἀποτίσεων τῶν μισθώσεων τῆς πόλεως θεσμὸς (C. I. G. ἀρ. 354), ἡ τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων νέα διάταξις (Mommsen Heort. σελ. 227 Dittenberger Hermes I, 405), καὶ ψήφισμα τοῦ Λυκούργου περὶ θουσιῶν (Kähler, Hermes I, 312). Ἐν ἀρ. 200 ὁ ἐκδότης καταλέγει τοὺς ἀττικοὺς ἀρχοντας, δὲν παρτηρεῖ ὁμως, ὅτι οἱ εἰς τὴν 426 Ὀλ. (276 π. X.) ὑπὸ Dittenberger εἰς Hermes II, 305 τιθέμενοι ἐπώνυμοι, τίθενται ἀποπειρας χάριν, καὶ ὅτι οἱ εἰς τὴν Ὀλ. 98 ἀρ. 388 π. X. καὶ 419 ὄ 304 π. X. δὲν ἐκαλοῦντο Πυρρίων καὶ Καλλίαρχος, ἀλλ', ὡς ἐκ νεωτέρων ἐπιγραφῶν ἀπεδείχθη, Πύργιος καὶ Κλέαρχος (ἴδ. Hermes II 323, 164). Τὰ ἐν ἀρ. 356 δικαστικὰ πινάκια α Δέκα εἰσι φυλαί, καὶ δεῖ ἀπὸ πασῶν τῶν φυλῶν δικαστὰς καθίζειν. Καὶ ἕκαστον τούτων τῶν δέκα δικαστηρίων ἔχει ἐν τι τῶν στοιχείων εἰδικὸν ὄνομα, οἷον ἐστὶ τι τῶν δικαστηρίων λεγόμενον Ἄλφα, ὁμοίως ἄλλο βῆτα, ἄλλο γάμμα, καὶ ἐξῆς τὸ δέλτα καὶ τὸ ἐψιλὸν, καὶ οὕτως ἕως τοῦ κάππα. Καὶ πρὸ θυρῶν δὲ ἕκαστου δικαστηρίου γέγραπται πυρρῶ βάμματι, τὸ στοιχεῖον ὅτινι τὸ δικαστήριον ὀνομάζεται· οἱ δὲ δικασταὶ εἰσιν ἐν Ἀθήναις, ἕκαστος καθ' ἕκαστον δικαστήριον ἔχει δέλτον, τουτέστι πινάκιον, ἐν ᾧ ἐγγεγραμμένον ἐστὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ τοῦ δικαστηρίου· ἔχει δὲ καὶ ῥάβδον ἅμα τῷ πινακίῳ· καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ ῥάβδῳ ἐστὶ τὸ ὄνομα τοῦ δικαστηρίου ἐγγεγραμμένον. Ὅτε οὖν συμβαίνει καιρὸς τοῦ δικάζειν, ἔρχονται πάντες οἱ δικασταὶ εἰς τὴν ἀγορὰν, κακεῖ κλήρους βάλλουσι, καὶ ὅστις ἂν κληρὸς κληρὸν ἔχοντα τὸ Ἄλφα, ἀπέρχεται εἰς τὸ Ἄλφα, δικαστήριον, ὁμοίως εἰς τὸ βῆτα, καὶ τὰ ἐφεξῆς· καὶ πρῶτον μὲν δείκνυσι τῷ κήρυκι τοῦ δικαστηρίου τὸν κληρὸν τοῦ στοιχείου· ὁ δὲ κήρυξ λοιπὸν δίδωσιν αὐτῷ τὸ πινάκιον αὐτοῦ καὶ τὴν ῥάβδον· εἶτα οὕτω δικάζει· εἰ δὲ τις δικαστὴς εἴσεται μὴ κληρωθεὶς εἰς τὸ δικαστήριον, κατηγορεῖται καὶ ζημιούται. (Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Πλουτ. Γ'. 277). Τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος δικαστικὰ ταῦτα πινάκια δυνατὸν νὰ ἐπαυξηθῶσιν ἐκ τῆς τοῦ Ῥουσσίου συγγραφῆς (Deimen ἀρ. 25 β. καὶ 37 κ. 174). Ἀλλὰ καὶ οὕτως ἔχουσιν ἢ ὑπὸ τοῦ Τέλφου φιλοπονηθεῖσα συναγωγή τῶν Ἀττικῶν Νόμων ἀνομολογεῖται ὡς πάνυ ἐπιμελῶς ἐπεξεργασμένη. Χρεῖα δὲ προσοχῆς περὶ τὴν χρῆσιν τῶν κειμένων, ἅτε αὐτογνωμόνως μεταχειρισθέντος αὐτὰ τοῦ Τέλφου.

Οὕτω κρίνουσιν ἐν Γερμανίᾳ οἱ ἐπαίοντες τὸ ἔργον τοῦ Τέλφου.

Ἐν Κεφαλληνίᾳ κατὰ μῆνα Ἰανουάριον 1870.

N. ΠΕΤΡΗΣ.

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΤΙΝΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Εἰς τὰ Κυπριακὰ

Τοῦ καθηγητοῦ κυρίου

ΑΘΑΝ. Α. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ.

ὑπὸ Π. ΒΕΝΕΤΟΚΑΛΟΥΣ.

Μεγίστου καὶ δικαιοτάτου ἐπαίνου ἄξιος κρίνεται ὁ εὐπαίδευτος καθηγητὴς κύριος Ἀθ. Α. Σακελλάριος, διότι ἀκολουθήσας τὴν σοφὴν συμβουλὴν τοῦ ἀειμνήστου σοφοῦ Κοραῆ ἀνέλαβε μέγαν ἄθλον, τὴν συγγραφὴν τῶν Κυπριακῶν αὐτοῦ, καὶ τὴν δυσχερῆ ἑρμηνείαν καὶ ἐτυμολογίαν τῆς κυπριακῆς γλώσσης, ὅνπερ καὶ Κύπριος αὐτόχρημα ἀνὴρ δυσκόλως ἂν ἀνελάμβανεν. Εἴθε καὶ αὐτὸς νὰ ἀκολουθήσῃ συγγράφων καὶ ἄλλων ἐτι ἑλληνικῶν τόπων γλώσσης, καὶ ἄλλοι λόγιοι ἄνδρες Ἕλληνας παραινηθέντες ὑπὸ τοῦ παραδείγματος τοῦ Κ. Σακελλάριου ν' ἀρχίσωσι συγγράφοντες τοιαύτας ἐπωφελεῖς περὶ γλώσσης συγγραφάς!

Τοιοῦτον ἔργον εἶχον καὶ ἐγὼ ἐπιχειρησθῆ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, καὶ τοὶ ἀνίκανος, γράφων καὶ δημοσιεύων ἐν τῇ Ἐφημερίδῃ τῶν Φιλομαθῶν Ῥοδίας ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λέξεις καὶ παροιμίας τῆς καθ' ἡμᾶς ἑλληνικῆς γλώσσης, ἀλλ' ἐμποδιζόμενος ὑπὸ δύο μεγάλων αἰτίων, ὑπὸ ἐλλείψεως δηλ. τῶν ἀπαιτούμενων βιβλίων (διότι ἐκτὸς τῶν Ἀτάκτων τοῦ μακαρίτου Κοραῆ οὐδὲν ἄλλο εἶχον), καὶ ὑπὸ τοῦ βάρους τῆς γεροντικῆς ἡλικίας μου, ἐκὼν ἄκων ἔπαυσα. Ἀλλὰ νῦν ἐπιτυχῶν ἀσμένως τὰ εἰρημένα Κυπριακὰ βοηθούμενος ἐκ τούτων γράφω βραχείας τινὰς παρατηρήσεις, καὶ παραλληλισμὸν λέξεων τινῶν καὶ παροιμιῶν κυπριακῶν πρὸς παραλλήλους Ῥοδικὰς, οὐχὶ βέβαια πρὸς ἐπίδειξιν τινα, πόθεν; ἀλλ' ἕνεκα πλειότερας διασαφήσεως τῶν λεγομένων ὑπὸ τοῦ Κ. Σακελλάριου. Ἴσως δὲ, ἐὰν μὴ φθὰς μου κόψῃ τοὺς σκοποὺς ὁ θάνατος, προσθέσω εἰς ταῦτα καὶ τινα ἐκ τῶν Ἀτάκτων τοῦ μακαρίτου Κοραῆ.

§ Α.

Ἀγγρίζομαι, ἢ Ἀγκρίζομαι· χαλιῶ, θυμόνω, καὶ τ.λ.π. (Κυπρ.) Ρίζα δ' αὐτοῦ πιθκῶς εἶνε, λέγει, ἢ αὐτῇ τῇ τοῦ ἀγείρω. Παρὰ δὲ Ῥοδίους τὸ Ἀγγρίζω εἶναι μεταβ. καὶ ἀμετάβητον· οἷον μὴ ἀγρίσῃς τὸ

παιδί· και τὸ παιδί ἄγρισε, και κλαίει. Λέγεται δὲ και παθητ. παρακείμ. οἶον Ἀγρισμένον εἶναι τὸ παιδί Ρίζα δὲ αὐτοῦ, νομίζω, εἶναι ἡ αὐτὴ τῆ τοῦ ἄγριου, ὡς και ἡ σημασία (*).

Ἄγκαλῶ. Ἐγκαλῶ τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον. (Κυπρ.) Παρὰ δὲ Ροδίους μέχρι τοῦ νῦν λέγεται Ἐγκαλῶ. Ἀντὶ δὲ τούτου ὁ Κοραῆς ἐν τοῖς Ἀτάκ. λέγει τὸ ἀπλοῦν Καλῶ, ὅπερ ἐν Ρόδῳ εἶναι εἰς χρῆσιν εἰς τοὺς γάμους: οἶον Μ^τ ἐκόλεσαν εἰς τὴν εὐλόγησιν, θὰ καλέσωσι πολλοὺς και εἰς τὸν χορὸν. Εἶναι δὲ ἔτι εἰς χρῆσιν και ἀντὶ τοῦ παρ' ἄλλοις Σερβίρω: οἶον· Εἰς τὸν γάμον καλοῦσι πολλὰ και διάφορα γλυκὰ και ποτὰ, και ἄλλα καλέσματα.

Ἀγνάριν. (Κυπρ.) παρὰ δὲ Ροδ. και ἄλλοις λέγεται Ἀγνάρι τροπὴ τοῦ Ι εἰς Α ὡς λέγομεν, Ἄξον, τὸν ἰξόν, και Ἄξοτάραγην, τὴν ἰξοταραγὴν, εἶδος φαγητοῦ ἐκ ζύμης κολλώδους.

Αἰ (μορφοῖδες) ὡς και παρὰ τοῖς ἀρχαίοις (Κυπρ.) Παρὰ δὲ Ροδίους, Αἰμορφοῖδες και Ζοχάδες, (ὄρθ. Ἐσοχάδες, ἢ Ἐξοχάδες), και παρὰ τισιν Ἀτρηδόνες (οἱ) ἐκ τοῦ ἐπιτακτικοῦ Α και τρηδῶν Τερηδῶν, Τερηδόνος.

Ἄκου· ὡς και παρὰ τοῖς ἀρχ. προστακτ. τοῦ Ἀκούω (Κυπρ.). Οὕτω και παρὰ Ροδίους, παρ' οἷς λέγεται και Ἄκουῆ ἀντὶ Ἄκοῆ.

Ἀκοίμιστος, η—ον. Ἰδίως ὁ λύχνος ὁ μηδέποτε σβύνων. (Κυπρ.) Παρὰ δὲ Ροδίους, Ἀκοίμητον ἰδίως λέγεται ἐπὶ κινδηλίου μηδέποτε σβυνομένου· οἶον Κανδῆλι ἀκοίμητον.

Ἄγκάλη. Ἀγκάλις και ἀγκάλῃ· ἀρχ. Ἀγκαλιὰ, ἡμέτ. Β'. χειρόβολον. (Κυπρ.) Και παρὰ Ροδίους Ἀγκάλῃ, και Ἄγκαλιὰ. Χειρόβολον δὲ (παρὰ Ροδίους Χερόβολον) σημαίνει, ὡς και παρὰ τοῖς ἀρχ., ὅσον βάλλει τις εἰς τὴν χεῖρα· ὅσον δὲ χωρεῖ και εἰς τὰς δύο ἐνωμένας τὰς χεῖρας λέγεται κοινῶς Φούκτα δωρ. ἐκ τοῦ ἀρχ. Πύκτη (Κορ. Ἀτ. Τόμ. Α. σελ. 261.

Ἀθερίνα. Ἀθερίνη ἀρχ. μαρίδα ἡμέτ. λεπτότατος ἰχθύς. (Κυπρ.) Παρὰ Ροδίους ἄλλη ἢ ἀθερίνα πραγματικῶς, και ἄλλη ἢ σμαρίδα, ἀρχ. (Σμαρίς.)

Ἀγίλι. αἰξ. ἀργ. Ἰγίδα ἡμέτερ. (Κυπρ.) παρὰ δὲ τοῖς χωρικοῖς τῆς Ρόδου λέγεται Αἰγα, ἐν δὲ τῇ πόλει λέγεται κακῶς Κατσίκα.

Ἀλατόμητον· ὄρος παρθενικόν, ἐν ᾧ οὐδαίς εἰσηλθε. Γίνεται βεβαίως ἐκ τοῦ ὕλοτομῶ, ἄλατομῶ, ἄλατόμητον, ἀ-λατόμητον. (Κυπρ.) Νομίζω ὅτι ἡ λέξις παράγεται οὐχὶ ἐκ τοῦ ὕλοτομῶ ἀλλὰ πιθανώτατα ἐκ τοῦ λατομῶ και τοῦ στερητικοῦ Α. Εἶναι συνήθης ἡ λέξις Ἀλατόμητον ἐκ τῆς Ἐκκλησίας.

(*) Ἄγριζω και ἀγρίζομαι, ἡ λέξις ἀρχαία. Ὅτι δὲ και ἡ καθ' ἡμᾶς εἶναι ἀπὸ τῆς ἀπίστευσης ὅτι πολλαχού τῆς Ἑλλάδος ἀντὶ «μη ἀγρίσας τὸ παιδί,» και «τὸ παιδί ἄγρισε,» λέγουσι. «Μὴν ἀγριεύς τὸ παιδί,» και «τὸ παιδί ἀγριεύσεν.» Ἴδε και Πανδ. τόμ. Η', σελ. 421. ΣΗΜ. ΠΑΝΔ.

Ἄμματόφυλλα· αἰ βλεφαρίδες. Ἐπέσαν τὰ ἄμματόφυλλά του. (Κυπρ.) Ἐν δὲ Ρόδῳ τὰς μὲν βλεφαρίδας λέγομεν ἄμματόκλαδα, ἄμματόφυλλα δὲ τὰ βλέφαρα.

Ἄμολόητος, και τὸ ἀμολόητον· ἡ χάλαζα κατ' ἐξοχὴν, ἀλλὰ κατ' εὐφημισμὸν και τὸ ἐν τῷ ἄμφαλῶ κόψιμον τοῦ μικροῦ παιδίου. Ἐχτὲς ἔππεσεν ἀμολόητον· ἄν ἐναν κερύδιον, και ἔχασεν οὐλοῦς τοὺς ἀθροῦς· και τλπ. (Κυπρ.) Εἰς τοιαύτην ἐννοίαν δὲν λέγεται παρὰ Ροδίους ἡ λέξις αὐτὴ· δύο τρεῖς ὁμοῦς ἄλλας λέξεις ὁμοίας σχεδὸν ἐννοίας συνεθίζονται ἐν Ρόδῳ: ἡγουν ¹) Ἀμελέτητα (τὰ), ²) Κουφὸς και ³) Κουφὸν τοῦ Πειρασμοῦ τ' αὐτὴ. Ἀμελέτητα ὀνομάζονται τὰ κρύφια μέρη τῶν ἀρνίων και λοιπῶν τοιούτων ζώων. Κουφὸν δὲ λέγουσι τὸν ποντικὸν, ὅταν ἦναι λόγος περὶ μεταξοσκωλήκων, ἵνα μὴ ἀκούσας ἔλθῃ και φάγῃ τοὺς μεταξοσκώληκας. Κουφὸν δὲ τοῦ πειρασμοῦ τ' αὐτὴ λέγουσιν ἐν τοιαύτῃ περιστάσει: οἶον· πολλοὶ ἐφέτος ἠρρώσθησαν, ἐγὼ δὲ ἕως τῶρα (κουφὸν τοῦ πειρασμοῦ τ' αὐτὴ) εἶμαι καλά.

Ἀναγκεμένος, η, ον· ὁ ὑπὸ κακῆς νόσου πάσχων. (Κυπρ.) Ἐν Ρόδῳ, και ἐν Κρήτῃ προφέρεται Ἀναγκλωμένος διὰ συνιζήσεως, ὡς ἂν ἐγράφετο Ἀναγκλωμένος· σημαίνει δὲ πεπηρωμένος, βεβλαμμένος ὑπὸ νόσου. (βλ. Ἀτ. Γ. Β' σελ. 189, ἐν λέξει Κεντῶ), ὅπου ἐξηγεῖται κακῶς τὸ Λοιμαναγκλωμένος ἐν τούτοις τοῖς στίχοις·

«Και ὡς τοὺς εἶδεν ἄτυχος πῶς ἦσαν κεντημένοι,
Γεμάτοι τὸ θανατικόν, και λοιμαναγκλωμένοι.»

Οὕτω σήμερον εἰάν κάνεις ἀπὸ τοὺς ποιητὰς ἔλθῃ εἰς χρεῖαν τοιούτου συνθέτου, ὅποιον εἶναι τὸ τελευταῖον, θέλει γράψῃ Λοιμαναγκασμένοι, ἀναγκασμένοι ἀπὸ τὸν λοιμόν. Ὁ λόγος εἶναι περὶ τοῦ θανατικοῦ τῆς Ρόδου. Πισιδήλον εἶναι ὅτι τὸ Λοιμαναγκλωμένοι δὲν ἔχει σημασίαν, ὅποιαν ὁ σοφὸς Κοραῆς συμβουλεύει, ἀλλὰ σημαίνει βεβαίωτατα Λοιμόβλητοι, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῆς εἰρημένης συνήθους σημασίας τοῦ ἀπλοῦ Ἀναγκλωμένος.

Ἀναζουδιά· ὕγρασία. (Κυπρ.) παρὰ Ροδίους λέγεται Ἀναδοσιὰ (ἴσως ἐκ τοῦ Ἀναδέω ἐξ οὗ τὸ Ἀναδέω και Ἀνάδευσις) ὅθεν ἐκ τοῦ Ἀναδευσιὰ κατὰ γλῶσσαν κυπριακὴν Ἀναζουδιά.

Ἀνακόβω· τριβολίζω τὴν γῆν· τὴν κόπτω δηλαδὴ ἐκ δευτέρου και τρίτου διὰ τοῦ ἀρότρου. (Κυπρ.) Ἐν δὲ Ρόδῳ δὲν σημαίνει τοῦτο, ἀλλὰ Ἀνακόβωι λέγομεν τὸ παιδί, ὅταν μετὰ κλαύσιμον πολὺ, παύσῃ μὲν κλαῖον, ἔχῃ δὲ ἔπειτα ἱκανὴν ὥραν· Ναικόψιμον Ἀνακοπήν: οἶον εἶδος λυγρός.

Ἀναρῆ, ἡ μουζήθρα. Ἀθότυρος παρὰ Κρησί. (Κυπρ.) παρὰ Ροδίους μηζήθρα λέγεται εἶδος τυροῦ μαλακοῦ γνωστοῦ τοῖς πᾶσι· ὅπερ ὅταν βληθῇ εἰς τὴν ἄλ-

μην, διαρκῆ ἄλειψις νόστιμον προσφάγιον, καὶ λέγεται κοινῶς παρὰ τοῖς χωρικοῖς Προσφᾶς(ῶ), ὡς τὸ κυριώτερον αὐτῶν προσφάγιον· ὅταν δὲ ἀλατισθῆ, ὡς τὸ τυρίον, καὶ ξηρανθῆ, μένει πάντοτε μαλακὸν, καὶ νοστιμώτερον τοῦ τυρίου, καὶ τοῦτο ὀνομάζεται Ἀθότυρον (ἀνότυρον). Εἰς δὲ τὰς νήσους τὰς Κυκλάδας ἢ μηζιθρα ζυμώνεται μετὰ δριγάνου καὶ ἄλλων ἀρωματικῶν, καὶ φυλάττεται ἔχουσα ἀρίστην γεῦσιν· αὕτη δὲ διὰ τὴν κατασκευὴν ὀνομάζεται Ζυμωτή.

Ἀνεμοπόδας· ὁ ταχὺς τοὺς πόδας ὡς τὸν ἄνεμον. (Κυπρ.) Παρὰ δὲ Ρόδῳ, Ἀνεμόποδας λέγεται ξύλον ὄρθιον, ἐφ' οὗ ἰσταμένη περιστρέφεται ἡ ἀνέμη.

Ἀνέμπκτον· τὸ μὴ ἀναβατὸν, λειψὸν ζυμάρι. (Κυπρ.) Ἐν δὲ Ρόδῳ λέγεται ἀναίβατον λειψὸν, παρ' ἄλλοις δὲ Λειψανάβατον, ἢ Λειπανάβατον.

Ἀνεμόστροφα· δανεικὰ ἀγύριστα (Κυπρ.) Ἐν δὲ Ρόδῳ Ἀνάστροφα, τοῖς ἀρχ. Ἀστροφῆ, Ἀστρεπτα.

Ἀξάι· τὸ τέταρτον τοῦ κυπριακοῦ κοιλοῦ κριθῆς, ἢ σίτου. Παρ' ἡμῖν δὲ (λέγει) ἀξάι λέγεται τὸ δικαίωμα τοῦ μυλωνᾶ εἰς ἄλευρον (Κυπρ.). Ἐν δὲ Ρόδῳ Ἐξάγι εἶναι $1 \frac{1}{2}$ τοῦ δραμίου· τὸ δικαίωμα τοῦ μυλωνᾶ παρ' ἡμῖν λέγεται Ἀλεστικὸν (τὸ)· παρὰ δὲ τοῖς χωρικοῖς ἡμῶν λέγεται Διαλέστρι, ὅπερ δίδεται εἰς ἄλευρον, ἐξ οὗ γεμίζει ὁ μυλωνᾶς τὸ λεγόμενον Μυλοκαύκι(ον), τοῦτο δὲ εἶναι τὸ ἀλεστικὸν αὐτοῦ δικαίωμα.

Ἀράτος· ὁ κέδρος, ἄρκευθος ἀρχ. Κέντρον ἡμέτ. (Κυπρ.) Τοῦτο τὸ δένδρον ἐν Ρόδῳ μέχρι τοῦδε ὀνομάζεται—ἄρκευθος—ὁ δὲ καρπὸς αὐτοῦ λέγεται—ἀρκεύθια (τὰ), ἄτινα, ὅταν ὠριμάσωσιν, εἶναι πυρὰ τὰ χρώμα, καὶ γλυκὰ εἰς τὴν γεῦσιν· ὁ δὲ κέδρος εἶναι διάφορον δένδρον, καὶ μόνον κατὰ τὸν καρπὸν ὁμοιάζουσιν ὀλίγον, καθότι ὁ τοῦ κέδρου εἶναι μικρότερος· κατὰ δὲ τὰ φύλλα οὐδεμίαν ἔχουσιν ὁμοιότητα, διότι τῆς μὲν ἀρκεύθου εἶναι κοντὰ, καὶ ὀλίγον χονδρὰ, τοῦ δὲ κέδρου εἶναι λεπτὰ καὶ ὁμοια τοῖς φύλλοις τῆς κοκκωναρίας. Ἀπὸ τὰ ξύλα τῆς ἀρκεύθου καίουσιν πολλὰ ἐν Θήρᾳ, μεταφέροντες αὐτὰ ἀπὸ τῶν πλησίον ἐρημονήσων· ὀνομάζουσι δὲ αὐτὰ—Φίδας—, ἴσως ἐκ τοῦ—Ἀρκευθίδας—(Ἄτ. Τ. Ε—Α'. σελ. 3.)

Ἀροδάφνη· θάμνος ἐπὶ τῶν ὄχθων τῶν ποταμῶν φυόμενος· ἢ παρ' ἡμῖν ῥοδάφνη, ἢ ῥοδοδάφνη. Ἐνταῦθα ἀργὸν τὸ α ἐν ἀρχῇ προσετέθη. (Κυπρ.) Τὸ πασίγνωστον τοῦτο φυτὸν ἐν Ρόδῳ λέγεται Ἀροδάφνη ἀρχ. Νήριον, διότι εἰς ποταμοὺς καὶ νερὰ φύεται. Ἐπαθε δὲ καὶ αὕτη ἡ λέξις ὅ,τι ἔπαθον καὶ ἡ Ναξία, ὁ Νάρθηξ, καὶ ἄλλαι πολλαί, αἵτινες κατ' ἀφίρῃσιν τοῦ ἀρκτικού Ν λέγονται Ἀξία. Ἀρθηκα, οὕτω καὶ Νπροδάφνη λέγεται Ἀροδάφνη. Ἰπάρχει δὲ καὶ ἡ κηπευτὴ καὶ ἡμερος, φέρουσα ἔνθη, ὡς ῥόδα διπλᾶ, ἣτις δύναται νὰ ὀνομάζεται ῥοδοδάφνη.

Ἀχροικῶ· ἀθροικῶ· θροικῶ, δροικῶ, ἀγροικῶ, καὶ γροικῶ, ἀκούω. Ὁ Κοραῆς παράγει, λέγει, αὐτὸ ἐκ τοῦ ἀγροίκος ἀγροικῶ, ἀλλ' ἠγνόει τὴν διὰ τοῦ θ τῆς λέξεως γραφὴν (Κυπρ.) Ἄπασσι αἱ γραφαὶ αὗται ἐκτὸς τῆς Ἀγροικῶ εἶναι, νομίζω, κακὸς σχηματισμὸς, ὡς εἶναι καὶ αἱ Ἀχρωπος, ἄδρωπος, καὶ τ. λ. π.

Ἀρπάιν. Ἀρπάγη ἀρχ. (Κυπρ.). Ἐν Ρόδῳ λέγεται Ἀγρίφι(ον) ἐκ τοῦ Ἄγρα ἀρχ. Ἀγρίφη (ἡ) λέγεται δὲ καὶ Πολλαγρίφι ὅποτε σύγκειται ἐκ πολλῶν.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ.

Ὁ πρὸς διάδοσιν τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων Σύλλογος.

Π Ρ Ο Γ Ρ Α Μ Μ Α

τῶν ὑπὲρ τοῦ ἐμπορικοῦ τῶν ἑλλήνων ναυτικοῦ
Κατελοузείων διαγωνισμῶν.

Ὁ ἐν Βουκουρεστίοις φιλογενέστατος Κύριος Γ. Κατελοῦζος, βουλόμενος νὰ συντελέσῃ τὸ καθ' ἑαυτὸν εἰς τὴν εὐδωσίαν τοῦ ἐμπορικοῦ ἡμῶν ναυτικοῦ, τῆς ἀξιολόγου ταύτης ἐθνικῆς ἡμῶν δυνάμεως, κατέβαλε τετρακισχιλίαις δραχμαῖς, ὅπως χρησιμεύσωσιν εἰς ἄθλα ναυτικῶν διαγωνισμῶν, ἀπονεμητέα εἰς τοὺς συγγράφοντας τὰ σκοπιμώτατα πρὸς τὴν ἡμετέραν ναυτιλίαν βοηθήματα, ἀναπληροῦντα τὴν παρ' ἡμῖν ἑλλειψιν ναυτικοῦ ὁδηγοῦ· ἀνέθηκε δὲ τὸ ἐντιμον τοῦτο ἔργον εἰς τὸν ἡμέτερον Σύλλογον.

Ἐπιθυμοῦντες νὰ συμπράξωμεν τὸ κατὰ δύναμιν εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἐθνικοφελοῦς προθέσεως τοῦ γενναίου τούτου ἀθλοθέτου, συνεστήσαμεν ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν δοκιμοτάτων περὶ τε τὴν θεωρίαν καὶ τὴν πράξιν τῆς ναυτικῆς ἀνδρῶν, οἵτινες προθύμως, μεθ' ὠριμον σκέψιν, διατυπώσαντες τὰς κυριωτάτας καὶ μᾶλλον κατεπειγούσας ἀνάγκας τῶν ἡμετέρων πλοιάρχων, συνέταξαν προγράμματα, καθ' ἃ ἐπὶ διαγωνισμῶ πρόκειται νὰ συνταχθῶσι τὰ προκείμενα ναυτικὰ πονήματα.

Προσκαλοῦμεν λοιπὸν τοὺς δυναμένους, νὰ συμπράξωσιν εἰς τὸν ἐθνικὸν τοῦτον σκοπὸν διὰ τῶν ἐπὶ τούτῳ συνισταμένων διαγωνισμῶν, ὧν τὰ θέματα ὀρίζονται ὡς ἑξῆς·

Α'.

Ἱστορία τῆς ναυτιλίας καὶ ἀφήγησις τῶν ἐπὶ τῆς ὕδρογείου σφαίρας ἀνακκλύσεων ὑπὸ τῶν διασῆμων θαλασσοπόρων ἀπὸ τῶν ἀρχαίων μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, μετὰ συντόμου βιογραφίας τῶν ἐξοχωτέρων ναυτῶν, ἡμεδαπῶν τε καὶ ξένων, καὶ χάρτου παριστάνοντος τὰ δύο ἡμισφαίρια τῆς γῆς, ἐφ'